

1767, 2
999

13

Heuffel, Historia auctoritatis prudentium apud Romanos

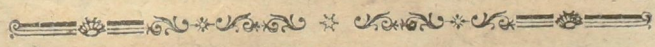
D. CAROLI ANTONII KEVFFEL
HISTORIA
AVCTORITATIS PRVDENTVM
APVD ROMANOS

SECTIO I.

PRAELECTIONIBVS SEMESTRIS AESTIVI

MDCCLXVII.

PROLVSIONIS INSTAR
PRAEMISSA

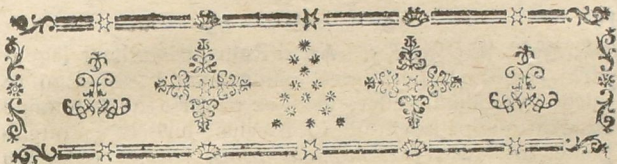

HELMSTADII

IN TYPOGRAPHEO ACADEMICO
VIDVAE SCHNORRIAE

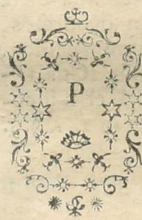

HISTORIA
AVCTORITATIS PRVDENTVM

APVD ROMANOS

§. I.

EVRISSONSVLTI PRVDENTES DICTI ET
EXISTIMATI.

Prudentia eminet inter virtutes intellectuales, quibus in vita sociali et ciuili pretium statuitur. Qui enim ea pollet, perspecta habet media, quibus vtendum est ad finem consequendum, promte ea arripit, adeoque aptus est ad consilium in arena capiendum, ad vertendum in vsus suos quae ex accidenti emergunt, ad alios quoque compotes consilii faciendos, qui suarum rerum incerti sunt. Si Ciceronem audimus, *vt quisque maxime perspicit quid in re quaque verissimum sit, quique et acutissime et celevrime potest et videre et explicare rationem, is prudentissimus et sapientissimus vite*

A 2

habe.

haberi solet. de Offic. I, §. Apud Romanos iuris et legum periti acutissime perspicere existimabantur, quid in re quaque verissimum esset, ideoque proprio quasi nomine Prudentes appellabantur. Q. Mucius, iuris civilis intelligentia inclytus, prudentissimus homo vocatur Orat. pro Caecin. c. 28. Iurisconsultos, qui maximae dignationis fuerunt, enarraturus Pompon. in Enchiridio, partem illam inscripsit: de successione prudentum. Iustinianus in Constit. Tanta, prudentum et prudentissimorum elogio saepe vitur. Nec tamen haec appellatio videtur esse antiquissima, et origini ICTorum coaeva. Sempronium enim, qui post Appium maximae scientiae fuit, populus Romanus graeco vocabulo Sophum appellavit, L. 2, §. 37. de O. I. Post eum L. Acilius Sapiens a populo appellatus est, de quo scribit Cic. in Lael. c. 2. Scimus L. Acilium apud patres nostros appellatum esse sapientem, quia prudens esse in iure civili putabatur. Et GELL. IV, 1. Veteris iuris magistrum, qui sapientes appellati sunt. Fit itaque verosimile, post fundamentum ius civile, cum iuris doctrina iurisprudencia dicta est, qui eam professi sunt, titulo prudentum decoratos, eoque simul a philosophis, qui sapientes nominabantur, discretos esse. Delectatus tamen est Vlpianus ICTis tribuere veram philosophiam, in L. 1. §. 1. D. de I. et I. ideoque eorum scientiam vocat civilem sapientiam in L. 1. §. 5. D. de extraord. cognit.

§. II.

NOTITIA AUCTORITATIS PRUDENTVM
UTILIS.

Gloria populi Romani, quam rebus pace belloque gestis summam sibi peperit ad omnem posteritatis memoriam, dudum excitavit plurimorum industriam, ut instituta principis populi curatius inuestigarent, visque sunt ope-

operae pretium facere, quod eorum cognitio et ob rerum gravitatem facile se commendat, et ad alia, in quibus versamur, explicanda, necessitatem habet maximam. Ad disciplinam juris Romani intimius cognoscendam, magnum momentum habet notitia auctoritatis prudentum, illorum enim disputatione, interpretatione, responsis, ius constitutum esse novimus, multoque maior pars iuris elaboratissimi debetur prudentum auctoritati, quam potestati legislatoriae. Nemo itaque qui ad doctrinam iuris Romani hauriendam studium conferre decrevit, existimabit, infructuosam esse operam qua explanatur, quibus modis prudentes ius civile Rom. locupletaverint, et quid auctoritatis hoc in negotio eis concessum sit. Dubitabam utrum fas esset hoc argumentum aggredi, cum laudatissimus liber IAC. RAEVARDI *de auctoritate prudentum* ad manus non sit: sed interdum feliciter emetiuntur iter, qui sine duce se in viam dant, et aliunde mihi suppetere videbantur, quae ad scopum meum sufficerent.

§. III.

QVADRUPLEX AVCTORITAS PRUDENTVM.

Auctoritas oritur ex opinione de prudentia, ex dignitate qua quis alios antecellit, et ex potestate quae alicui commissa est, efficitque ut vel sponte nostra, vel ex necessitate ei obtemperemus, qui in auctoritate constitutus est. Singula haec fundamenta prudentibus apud Romanos profuerunt ad auctoritatem sibi comparandam, et consideranti mihi eius amplitudinem, quadruplex distinguenda videtur prudentum auctoritas, *Civilis, Forensis, Doctrinalis et Authentica*, terminis posterioribus transsumtis a recepta diuisione interpretationis. Postremam

speciem vocat BOEHM, in not. ad §. 8. I. de I. N. G. et C. auctoritatem authentice responsa dandi. Auctoritas *Civilis* consistebat in eo, quod principes in republica viri iurisprudentiam professi sunt. *Forensis*, quod in causis forensibus ad Ictorum prudentiam confugiebatur. *Doctrinalis*, quod leges interpretari, et iura condere ipsis permittebatur. *Authentica*, quod ex auctoritate principis de iure respondere quibusdam concedebatur. De qualibet specie separatim agam.

SECTIO I.

HISTORIA

AUCTORITATIS CIVILIS PRUDENTVM.

§. IV.

ORIGO AUCTORITATIS CIVILIS PRUDENTVM.

Auctoritas civilis prudentum metienda est ex precellentia eorum prae aliis in republica, in eaque delineanda exponendum erit, quo publico in honore prudentes fuerint, et quam viam iuris disciplina munierit ad rempublicam capeffendam, de hac enim quaestione disputatio non iniucunda commemoranda veniet. Origo auctoritatis civilis prudentum arcessenda ab instituto Romuli, qui rempublicam sic ordinabat, ut illustres genere, qui patricii nominabantur, sacra curarent, magistratus gererent, ius redderent, rempublicam administrarent. Praeficiebat porro patricos plebeis tanquam patronos, eosque oportebat clientibus respondere de iure, lites
pro

pro eis suscipere, si eis in contractibus afferretur detrimentum, et si in ius vocarentur, sustinere accusatoris impetum. DION. HAL. L. 2, p. 83 sq. Tot praerogatiuis donati patricii, et auctoritatis, qua inde valebant, tuendae studiosissimi, obtentu iuris patronatus iurisprudentiam, tanquam gentilem possessionem sibi vindicabant, ius civile in pontificum penetralibus repositum occultabant, formulas excogitabant, ne sine eorum opera lege posset agi, sicque plebem adigebant, ut in omnibus negotiis ad eorum prudentiam confugere necesse esset.

§. V.

PROGRESSVS AVCTORITATIS CIVILIS
PRUDENTVM.

Enunciatis patriciorum atque pontificum mysteriis, plebeii quidem ordinis viri antiquam patriciorum possessionem inuadebant, sed non alii quam clarissimi viri, magnoque rerum vsu periti. *Iuris civilis scientiam maximi viri professi sunt*, dicitur in §. 35. de O. I. idemque confirmat CIC. de Orat. I, 35. de scientia iuris, et qui illam profitebantur, ita verba faciens: *Sine controuersia et magna est, et late patet, et ad multos pertinet, et summo in honore semper fuit, et clarissimi ciues ei studio etiam hodie praesunt.* Si quis specialius haec probata cognoscere cupit, legat vitas iurisconsultorum veterum, et vbique reperiet, eosdem qui iuris scientia claruerunt, fuisse consules, praetores, censores, aediles, pontifices, planeque existimari volebat Scaeuola, *pontificem neminem bonum esse, nisi qui ius civile cognosset.* CIC. de Leg. II, 19. Quo latius vero se diffundebat doctrina iuris, eo maiora incrementa capiebat auctoritas prudentum, quia sapientia sua sic vti incipiebant, ut vilitatibus ciuium consulerent, qui ideo de omni-

omnibus rebus ad eos referrebant. Ad ICtos sic adibatur, non solum ut de iure civili ad eos, verum etiam de filia collocanda, de fundo emendo, de agro colendo, de omni denique aut officio aut negotio ad eos referretur. Haec fuit P. Crassi, haec Tib. Coruncani, haec Scipionis sapientia, ut ad eos de omnibus diuinis atque humanis rebus referretur. CIC. de Orat. III, 33. Paucioribus verbis, sed neruose satis rem omnem ita complexus erat de Orat. I, 45. Est sine dubio domus Iurisconsulti totius oraculum ciuitatis.

§. VI.

CONTENTIO IURISPRUDENTIAE CVM
ELOQUENTIA DE PRINCIPATV.

Eti autem iurisprudentia illis, qui ei praeerant, plurimum honoris et auctoritatis afferebat, litem tamen de principatu ei mouebat eloquentia, quod huic in statu populari maiora praemia exposita erant, vel ad gratiam, vel ad opes, vel ad dignitatem. Oratores enim accedebant ad summam reipublicae, de caussis grauissimis pro rostris dicebant, accusabant, defendebant, populi motus, iudicum religiones, senatus grauitatem, quo velent, impellebant, eorumque moderatione et priuato- rum plurimorum, et vniuersae reipublicae salus maxime continebatur. Hinc ait CIC. in Orat. c. 41. *Quis vnquam dubitauit, quin in republica nostra primas eloquentia tenuerit semper, urbanis pacatisque rebus, secundas iuris scientia?* Accedebat oratoriae facultatis difficultas, nam comprehendenda erat scientia rerum plurimarum, motus animorum omnes pernoscenti, quia vis dicendi in eorum qui audiebant, mentibus aut sedandis aut excitandis expromenda erat, actio ipsa motu corporis, gestu, vultu, vocis conformatione ac varietate moderanda erat. Plura requisita accumpulat CIC. de Orat. I, 5. Fiebat hinc vt mul-
ti,

ti, desperata facultate agendi, ad discendum ius declina-
rent, ut ait QVINTIL. *Inst. Orat. XII, 3.* Sernius Sulpi-
cius, quo non facile quis alius plus studii ad dicendum
adhibuerat, quique insignem non immerito famam tribus
orationibus meruit, QVINT. X, 1. maluit in secunda arte
primus esse, quam in prima secundus. c. r. c. *in Brut. c. 41.*
Tubero, postquam Q. Ligarium accusavit, nec obtinuit
apud Caesarem, transit a causis agendis ad ius civile.
*L. 2, §. 46. de O. I. Facete c. r. c. pro Muræa. c. 13. Ut aiunt
in graecis artificibus eos aulædos esse, qui citbaroedi fieri non
potuerint, sic nonnullos videmus, qui oratores euaedere non
potuerunt, eos ad iuris studium deuenire.* Si res in se spe-
ctetur, iurisprudentia et eloquentia erant artes finitimæ,
et eiusdem sociæ dignitatis. Oratoribus enim iuris ciui-
lis cognitio erat necessaria, quia in rerum priuatarum
causis atque iudiciis depromenda sæpe oratio erat ex iu-
re ciuili, et iurisprudentia sine eloquentia videbatur in-
dotata et incompta. cf. *de Orat. I, 55.* Interim eloquentiæ
in toga dignitatis principatus datus.

§. VII.

CONTENTIO DE SVFFRAGATIONE IVRISPRVDENTIAE
AD CONSVLATVM.

Eosdem, qui iurisprudentiam professi sunt, summos
in republica honores gessisse, certum est, et supra iam
commemoratum, nec puto dubitatum iri, ipsam per sese
iuris scientiam profuisse ad honores consequendos, nam
et per asiduitatem forensẽ, quæ iuris peritia carere
non poterat, contendendum erat ad honores, et pars
honorum posita erat in iure dicundo, et non vno loco
apud Ciceronem legimus, iuris ciuilis cognitionem iis,
quæ ei præessent, plurimum attulisse honoris, gratiæ et
dignitatis. De consulatu vero disputatum est, vtrum iu-
ris

B

ris

ris disciplinae momentum inſit ad eum obtinendum, et de hac re ita memoriae proditum eſt. Seruius Sulpicius, Ictorum ſui aevi coryphaeus, conſulatum perierat vna cum L. Muraena, militari laude antecellente, et repulſam tulerat. Ea offenſus, Muraenam ambitus accuſabat, et pro ſe allegabat, conſulatum eſſe aſſiduitatis forenſis, et operarum illarum quotidianarum. Cicero, Muraenam defendens contendebant, duas eſſe artes, quae poſſint locare hominem in amplifſimo gradu dignitatis, vnam imperatoris, alteram oratoris boni. De iure ciuili ita diſſerebat, vt non modo nullam eſſe in illa diſciplina munitam ad conſulatum viam affirmaret, ſed etiam tam tenuem diceret eſſe ſcientiam, vt nulla ei dignitas ineſſe poſſit. Licebit ſine dubio ad hanc contentionis partem trahere, quod de alia eius parte fateretur Catoni *de Finib. IV, 27.* *Non ego tecum iam ita loquar, vt iisdem his de rebus, cum L. Muraenam te accuſante defenderem. Apud imperitos tum illa dicta ſunt; aliquid etiam coronae datum.* Aſſertioni Ciceronis oppoſiti etiam poſſet, quod in §. 38 *de O. I.* legimus: duos Aelios tantam ſcientiam in profitendo habuiſſe, *vt etiam conſules fuerint*: ſed non ſatis apte id dici putat BYNCKERSH. in *Praeterm.* et praefert lectionem vtriuſque MS. ſui: *et duo Aelii etiam conſules fuerunt.* Durauit ſpectata haec auctoritas prudentum, vſque ad quaſſatam libertatem reipublicae per bella ciuilia, in illa enim confuſione temporum, *vt honores, vt omnis dignitatis gradus, ſic ſcientiae iuris ſplendor deletus eſt.* *cic. Offic. II, 19.*

§. VIII.

AVCTORITAS CIVILIS PRUDENTVM AB AVGVSTO
 VSQVE AD HADRIANVM.

Stabilito principatu, iſtaurabatur prudentum auctoritas, et illis decoribus veſtiebatur, quae indoli formae monar-

monarchicae conveniebant. Tunc enim dignitate eminebant, quos Caesares muneribus publicis praeficiebant, quibus familiariter utebantur, quosque in consilio habebant suo. Si itaque probaero, iurisconsultos scientia sua hos honores meruisse, constabit inde intemerata sub principatu prudentum auctoritas civilis. Occurrit statim sub Augusto Ateius Capito, publici privatiue iuris peritissimus, sed usque adeo adulator, ut etiam verbum, quo usus erat Tiberius, *si non esset, futurum* diceret latinum. SVET. *de Illust. Gram. c. 22.* De eo scribit TAC. *Ann. III, 75.* CAPITO ATEIVS, de quo memoravi, *principem in civitate locum studiis civilibus asscutus. Consulatum ei acceleraverat Augustus.* Tiberio Caesare Capreas secedente, in arcto comitatu eius fuit *vnus senator consulatu functus, COCCÆIVS NERVA, cui legum peritia.* TAC. *Ann. IV, 58.* Eiusdem iterum *Ann. VI, 26.* meminit. *Cocceius Nerua, continuus principis, omnis divini humanique iuris sciens.* NERVAM filium, praetorem designatum, Nero ita extollebat, ut *super triumphales in foro imagines, apud palatium quoque effigiem eius sisteret.* TAC. *Ann. XV, 72.* COELIO SABINO consulatum Ottho destinavit, eique honori ne Vitellius quidem victor intercessit. ID. *Hist. I, 77.* Nolo transcribere, quae ex L. 2, §. 47. de O. l. peti possunt: addam tantum, PEGASVM non solum praefectum vrbi fuisse, sed etiam Consulem, §. 5. I. de fideicom. hered. De PRISCO IAVOLENO, quem a secta tantum designat Pomponius, notandum est quod scribit PLIN. L. 6, Ep. 15: *Est omnino Priscus dubiae sanitatis; interest tamen officii, addibetur consiliis, atque etiam ius civile publice respondet.* Acriter insultat Plinio ob conuicium factum G. A. IENICHEN in *Diss. de Prisco Iauoleno, ICTo incomparabili*, et maledicum testem sibi ipsi contradicere statuit: sed non approbavit censuram viris eruditis, multo minus contume-

rumelias, quas in virum honestissimum iactavit. De honoribus Ianoleni exponitur §. II, *diff. cit.*

§. IX.

AB HADRIANO VSQVE AD CONSTANTINVM M.

A temporibus Traiani redibat quasi in praecordia Caesarum cura salutis publicae, eique non rectius a se consultum iri putabant, quam si iurisconsultos in partem curarum vocarent. Traiano plane id animi fuisse creditum, ut NERATIVM PRISCVM, Ictum celeberrimum, successorem relinqueret, multis amicis in hoc consentientibus. SPART. HADR. c. 4. Artibus Plotinae imperium adeptus Hadrianus, cum iudicaret in consilio habuit, non amicos suos aut comites solum, sed iurisconsultos, et praecipue Iulium (verius Iuvencium) CELSVM, SALVIVM IVLIANVM, NERATIVM PRISCVM, aliosque, quos tamen senatus omnis probasset. l. c. cap. 18. De auctoritate Salu. Iuliani, tantum adscribam nervosam narrationem SPART. in *Did. Iul. c. 1.* Didio Iuliano proavus fuit Saluius Iulianus, bis consul, praefectus urbi, et Iurisconsultus, quod magis eum nobilem fecit: quae verba postrema male a quibusdam ad Didium referri arbitror. Antoninus Pius usus est *irrisperitis*, VINIDIO VERO, SALVIO VALENTE, VOLVVSIO METIANO, VLPPIO MARCELLO, et IABOLENO. CAPITOL. *Ant. Pio, c. 12.* M. Antoninus studuit et iuri, audiens L. VOLVVS. METIANVM, CAPIT. *Marc. c. 2.* et de eodem Divi Fratres, in *L. 17. D. de inre patron. Voluf. Maccianus*, (nam sic ab aliis scribitur) *amicus noster.* Praeterea Marcus usus est SCAEVOLA, praecipue iuris perito. CAPIT. c. II. Coryphaeus Ictorum huius aetatis, AEM. PAPINIANVS, amicissimus fuit Imperatori Severo, et huic praecipue uterque filius a Severo commendatus. SPART. *Caracall. c. 8.* Quam familiaris Caracallae fuerit ARRIVS MENANDER, ex eo intelligimus, quod in *L. II.*

ii. §. 2. *D. de minor.* dicitur, susceptam tutelam deponere, qui circa principem sunt occupati, ut in *Consiliarii Menandri Arrii persona est indulta.* Nemo vero ICtus plus tribuit quam Alexander Seuerus, de quo scribit LAMPRIID. in *Alex. c. 16. Non ullam constitutionem sanciuit sine viginti iurisperitis.* Ex eorum autem numero PAVLIVM et VLPPIANVM in magno honore habuit, nam et consiliarius Alexandri, et magister scrinii Vlpianus fuisse perhibetur. *l. c. cap. 26.* Nunquam solum quenquam, nisi Vlpianum vidit Alexander, *ib. c. 31,* atque ideo summus imperator fuit, quod eius consiliis praecipue rempublicam rexit. *c. 51.* Ad recensum vero ICtorum, qui in consilio Alexandri fuisse perhibentur *c. 68,* quod attinet, dudum monuit SALMASIVS, locum esse interpolatum, quia plures eorum non paruo intervallo ante Alexandrum vixisse, certa fides est. Addendus tamen omnino EVOTTO in *Papin. c. 11, §. 7,* vbi non omnia, quae Salmasius induxit, pro subditiis et spuris habenda, luculenter ostendit.

§. X.

A CONSTANTINO M. VSQVE AD IVSTINIANVM.

Successionem prudentum claudebat Herennius Modestinus, Vlpiani discipulus, extenuata tunc auctoritate ICtorum, quod inualefcente vsu rescriptorum ad priuatos, causae controuersae magis auctoritate Caesarum, quam responsis prudentum dirimebantur. Quae itaque sub Constantino M. eiusque successoribus prudentibus supererat auctoritas ciuilis, consistebat in eo, quod ad splendidissima munera ciuilia et palatina gerenda, iurium periti assumentur. Hoc vero omnino factum esse, generatim dubitari nequit, si ipsa officia praefectorum varii generis, proconsulum, praesidum, vicariorum, comitum, magistrum officiorum, et qui sub eo in palatio mi-

litabant, consideramus, illa enim sine scientia iuris administrari non poterant: speciatim vero inde intelligimus, quod, qui codicem Theodosianum confecerunt octo viri, iidem et iuris scientiae laude clarissimi, et dignitatibus Illustres ac Spectabiles fuerint. His enim elogiis decorantur a THEODOSIO in Nou. I. *Antiochus*, cuncta sublimis ex praefecto et consule: *Maximinus*, ex quaestore palatii: *Martyrius*, Comes et quaestor, Viri Illustres. *Sperantius*, *Apollodorus*, *Theodorus*, comites sacri Consistorii: *Epigenius*, Comes et magister memoriae, *Procopius*, comes ex magistro libellorum, viri Spectabiles: iure omnibus veteribus comparandi. Iuris Iustiniani architectos nominatim non allegabo, quia ex Corpore Iuris, quod omnium manibus tractatur, de illis constat.

§. XI.

PRAEFECTI PRAETORIO E PRUDENTIBVS
LECTI

Auctoritas ciuilis prudentum altissime euehebatur, cum praefecti praetorio e prudentibus legerentur, praefectorum enim dignitas erat tanta, vt diceretur scepro proxima, summum dignitatis fastigium, culmen honorum, et quae alia occurrunt praedicata. Potestas eorum ab initio erat mere militaris, praecerant enim cohortibus praetorianis, principum satellitibus et custodibus. Paulatim res immutata, et rogati in sedem amplissimam euecti, vt potestas enormis minus esset formidanda. M. Anton. Philof. *habuit secum praefectos, quorum et auctoritate et periculo semper iura dictauit.* CAPITOL. c. II. Primus ille instituisse videtur, vt praefectos praetorio haberet secum, eorumque potestatem etiam ad administrationem rerum ciuillium traduceret, et vt vice sacra iudicaret, tribueret, ad quod praestandum excellens requirebatur
iuris

iuris scientia. Sub Commodo praetorio praefectus erat TARRVNTENVS PATERNVS, ICRVS, qui de re militari, cuius cura officio eius cohaerebat, libros scripsit, et trucidabatur, quod non sine eius consilio vitae Commodi infidiae structae erant. LAMPRID. in *Commod. c. 4.* Sub Sulpicio Seuero praefectus praetorio erat PAPINIANVS, eumque in Britanniam comitatus, summi ducis partes strenue gessit, a successore Caracalla, ante discessum e Britannia dimissus quidem, sed mox in aulam reuocatus. PAVLVS et VLPIANVS, iuris peritissimi, qui quondam in consilio Papiniani fuerant, ambo ad praefecturam praetorianam vocati, incertum vero, auctore LAMPRID. in *Alex. c. 26.* vtrum ab Heliogabalo, an ab Alexandro praefecti facti sint. Atque hi haecenus enumerati praefecti, civiles simul et militares administrationes gesserunt. Constantinus M. vero, ex auctoritate praetorianis, et diuiso imperio in quatuor praefecturas, ademit praefectis potestatem militarem, et civilem tantum reliquit, quod et postea vsu seruatum docent *Tit. D. et Cod. de offic. Praef. Praet.*

§. XII.

ANTECESSORES COMITIVAM PRIMI ORDINIS
EX LEGE MERVERVNT.

Professio iurisprudentiae a prudentibus transferat ad antecessores, qui in tribus scholis publicis, legum nutritus, ad quas ex omnibus orbis Romani partibus iuuentus legum cupida confluebat, ius Romanum docebant. Cum Constantinus M. quam plurimis honorum titulos communicare cuperet, ideoque tres Comitum gradus fecisset, primi, secundi et tertii ordinis, placebat Theodosio professores, qui in urbe Constantinopolitana docebant, et inter eos iuris peritum Leonium honorare codicillis comitiuae ordinis primi, et generatim sancire, ut in
poste-

posterum omnes, post viginti annorum stipendia, dignitate eadem perfruerentur, vnde hanc comitiā ex lege mereri dicuntur in *Tit. 21, l. 6. Cod. Theod.* Per hanc comitiā igitur in ordine Spectabilium constituebantur, et quidem in quinto eorum gradu, vt docet GOTHOFR. ad *L. 1, tit. 14, l. 6. Cod. Theod.* Iustinianus vero *Constit. Omnem* inscribit Viris illustribus antecessoribus, eodemque titulo vtitur in §. 3. *proem. Inst.*

His complexus esse mihi videor potiora documenta auctoritatis civilis prudentum apud Romanos, et vltra primam tractationis sectionem hac vice non progredior, quae exponenda restant securis prolusionibus referans. Hanc vero ipsam in lucem iam emittere visum est, vt inuitarem Honoratissimos Dominos Commilitones ad praelectiones, per semestre aestiuum a me habendas. Constitui explicare binis quotidie horis *Ius Digestorum*, ductu *Introductionis Boehmerianae*, eoque in negotio ita versabor, vt, quo certum magis atque exploratum est, fragmenta veteris prudentiae, in *Digestorum* libros collecta, esse fundum praecipuum scientiae legitimae, eo magis elaborem atque enitar, vt genuinas auctorum iuris decisiones perspicere detur, et quae in compendio, quod sequor, neruose differuntur, enucleate proponam. Et quoniam leges, quas natura ipsa constituit, sunt fons iuris civilis, explicabo etiam *Ius Naturae* duce *Cl. Achenwallio*, nec deero examina vel disputatoria exercitia desiderantibus. Vos, Ciues ornatissimi, Commilitones suauissimi, officiose rogo, vt conatus meos fauore Vestro subleuetis, et ad magis magisque commodis Vestris inseruiendum alacriorem me reddatis.

Helmstadii d. xv. Aprilis

MDCCLXVII.

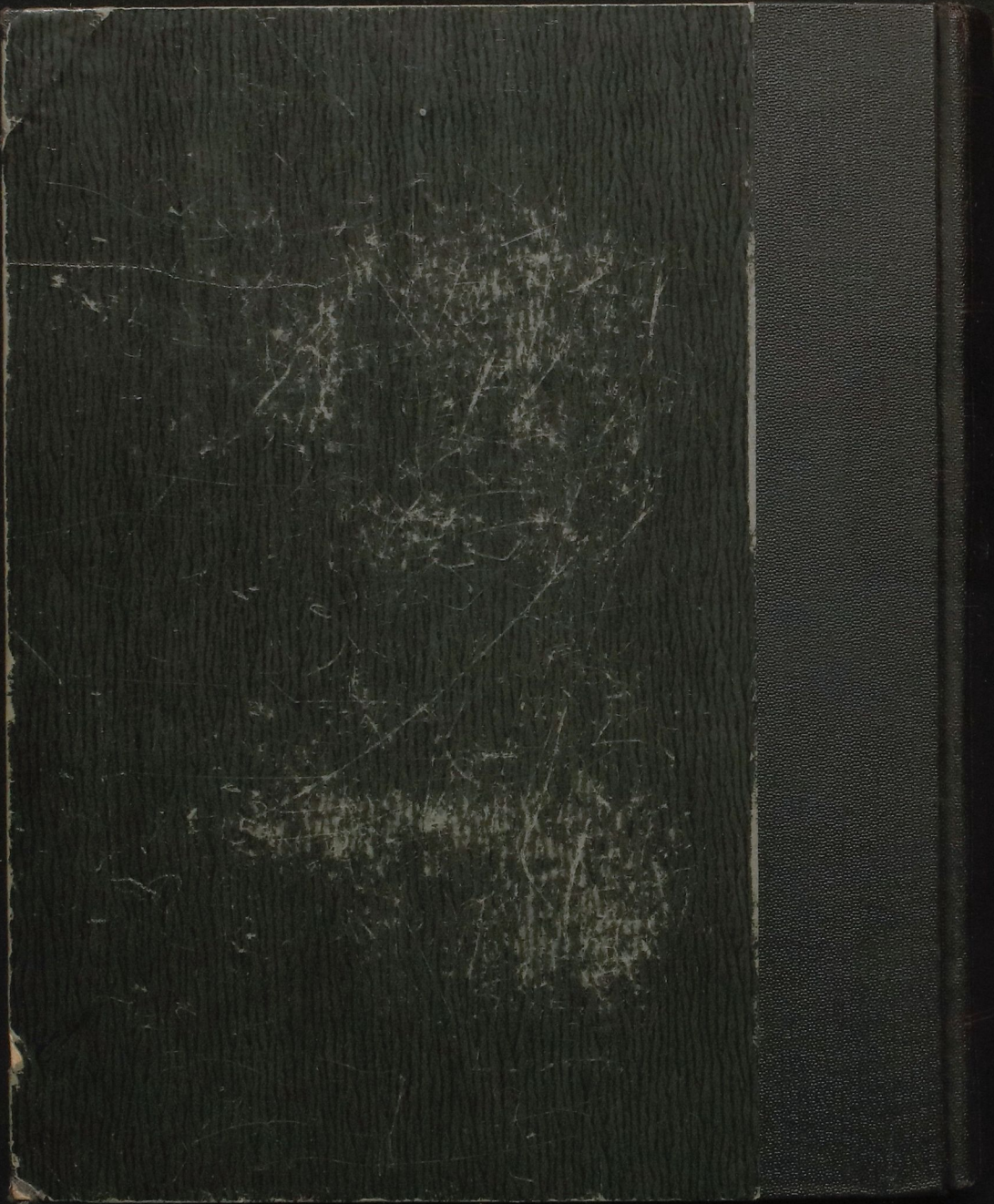

ULB Halle 3
005 350 883

WIP

Neuffel, Historie auctoritatis praelectionis apud Romae

1767, 2
~~200~~

13

D. CAROLI ANTONII KEVFFEL
HISTORIA
AVCTORITATIS PRVDENTVM
APVD ROMANOS

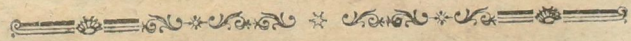
SECTIO I.

PRAELECTIONIBVS SEMESTRIS AESTIVI

MDCCLXVII.

PROLVSIONIS INSTAR

PRAEMISSA

HELMSTADII

IN TYPOGRAPHEO ACADEMICO
VIDVAE SCHNORRIAE

